

Sánchez accepta un relator neutral a la taula de diàleg

No en vol dir mediadors, mentre el govern català reclama un pacte d'estat per a l'autodeterminació

Membres de la taula de diàleg

May promet que no hi haurà frontera amb Irlanda

Ho ha garantit als empresaris a Belfast

Finques Pous

Ei propietari!

No perdis el temps,

tenim el comprador ideal per al teu immoble.

Si vols vendre el teu immoble en les millors condicions.

TRUCA'NS ARA 93 790 39 45

Valoració GRATUITA

MATARÓ · C/ Pujol 20 · 08301 · finquespous@finquespous.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMECRES • 6 de febrer del 2019. Any XLIV. Núm. 14902 - AVUI / Any XLI. Núm. 13772 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

La fiscalia qüestiona la justícia a Catalunya

ACUSACIÓ • El fiscal de la causa contra la cúpula dels Mossos dubta de la imparcialitat dels jutges catalans

Mas, inhabilitat fins d'aquí a un any

REACCIÓ • El TSJC afirma en una nota que és "un atac molt greu" contra el poder judicial

CULTURA-ESPECTACLES

P26,27

Un moment de la presentació a la premsa de la nova òpera que es va fer ahir al gran teatre ■ ALEJANDRO GARCIA / EFE

Òpera catalana al Liceu

S'estrena 'L'enigma di Lea', amb música de Casablanças i text d'Argullol

Nacional P12

La vaga general, el dia 21 perquè tingui més èxit

La Intersindical-CSC cedeix a les peticions d'agents socials i afiliats

Opinió

Tribuna

Nació de soldats

Melcior Comes

De reüll

Atac al català

Anna Serrano

Farmàcia i Ortopèdia a mida
(plantilles, mitges...)

M.P. Roca i Alberó

ORTOPÈDIA - HOMEOPATIA - DIETÈTICA - DERMOFARMÀCIA
FÓRMULES MAGISTRALS - ANÀLISIS DE SANG

C/ Nou, 1 / La Riera, 78 - 08301 MATARÓ - Tel. 93 790 19 57

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell i Gamero

Cromos nous

Veig el meu fill de sis anys i els seus amics que surten del col·legi i s'asseuen a terra, al parc, fent rotllana. L'un treu un àl-

bum, l'altre també i el tercer no el porta, però com el quart i el cinquè es treuen de les butxaques unes capsas metàl·liques on guarden la preuada divisa: el cromo. No puc evitar recular en el temps i em veig canviant cromos per acabar la col·lecció de la lliga de futbol. No n'era pas conscient com en soc ara del que aprenen, amb els cromos. Encara que no els ho sembli, són lliçons de socioeconomia o d'economia recreativa, com en deia el professor Fabià Estapé. Col·leccionar cromos pot ajudar a treballar la constància, un valor que els costa mantenir tant a la mainada com als que ja no ho som tant. Siguem sincers. Hem de reconèixer que cal fer un esforç per omplir l'àlbum, però un cop ho aconsegueixen els suposa una gran satisfacció haver estat capaços de fer-ho. També s'adonen del valor de les coses, que tot cos-

Col·leccionar cromos pot ajudar a treballar la constància, un valor que els costa mantenir tant als petits com als grans

ta, que res és de franc. I potser sí que alguns sobres de cromos te'ls han regalat, però està bé que te'ls guanyis fent feines a casa i fent mèrits per cobrar una petita setmanada, els primers calerons que segurament decidiràs que inverteixes en cromos. O no. Ja t'espavilaràs a canviar-los. Han de tenir cura de les seves coses, perquè els cromos esparracats o rebregats no els podran canviar. A més, s'ha de ser ordenat per anar omplint l'àlbum com toca, saber quins cromos et falten, quins tens *repes* o quins són els que van més buscats per poder-los canviar. Al mateix temps, intercanviar cromos els dona eines, sense que se n'adonin, per aprendre a negociar per aconseguir fer un canvi just, sense trampes i, fins i tot, a treballar la paciència si no es pot aconseguir aquell cromo que et falta no ja tan sols per acabar la col·lecció, sinó només per tancar una pàgina. Potser per aconseguir l'últim hauràs de relacionar-te amb altres nens i nenes, qui sap si potser fer nous amics. I així incorpores noves coneixences a la teva vida, cromos nous.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Seguir el judici

Josep M. Brunet, corresponçal judicial a Madrid per a *La Vanguardia* diu que al Tribunal Suprem hi ha “emprenyament” (és la seva paraula, dita a RAC1) per les condicions en què els presos polítics que ha de jutjar van ser traslladats de les presons catalanes a les de Madrid. Unes condicions tan humiliants i tortuoses que el Tribunal tem que siguin una taca, una més, a la seva imatge. L’“emprenyament” no ha produït cap efecte ni cap correctiu perquè a l’entrar a les presons que tenen assignades els presos han estat privats dels ordinadors que contenen la documentació de la seva línia de defensa i d’objectes personals, entre els quals qualsevol peça de vestir que contingues la coloració groga. Han estat conduïts a un mòdul que per molt que rebi el nom de “cortesia”, o una cosa així, no té calefacció, i aquests dies a Madrid fa molt fred. Alguns dels afectats han demanat l’alliberament per aquests motius, no ja per raons de justícia com fins ara. Els observadors més meticulosos i de vocació imparcial diuen que el protocol dels trasllats i els ingressos a pre-

“Serà horrorós, si hi afegim les informacions de les “xarxes socials”

só són iguals per a tothom i que tots els presos preventius hi passen, sense distincions. Molt bé, doncs ara que coneixem el cerimonial que fins avui ignoràvem estenem la nostra protesta al tracte que reben els presos en la mateixa situació. A més: els “nostres” són càrrecs electes i en qualsevol sistema judicial aquesta circumstància aconsella deferències. Entre el càrrecs electes que no són del mateix corrent polític que els afectats, no hi ha “emprenyament”? S’ha de ser independentista per indignar-se de les condicions degradants?

Seguir el judici serà horrorós. Estic

per donar-me de baixa de les “xarxes socials” mentre duri. A través d’aquest conducte invasiu s’expressen els diaris digitals, independentistes o “unionistes”. Si la realitat judicial ja és dura per ella mateixa, els uns i els altres han començat a desplegar una narració encara més dramàtica i de vegades exagerada i falsa. Entre els favorables al sobirisme alguns havien afirmat que la independència, tal com la conduïen els polítics, seria un bufar i fer ampolles sense dolor. Un dia ens llevaríem i ja seríem independents. Ni ho notariem perquè el forn de pa obriria com cada matí. Devia ser una estratègia acordada amb els actors polítics, que deien el mateix. El dolor ha estat intensíssim i fa mesos que dura. Ara es tracta, es veu, d’accentuar-lo. Suposo que per indicacions també polítiques. Alguns líders independentistes fien l’objectiu a la sentència, que preveuen dura. Parlen d’un “momentum” alliberador gràcies a la reacció de les masses, a les quals s’ha de mantenir tensades des d’ara. Tres mesos de tensió afegida a la judicial, es poden suportar? El “momentum” es produirà, o és una altra fantasia?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogues), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/phor8c>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I ara, a passar fred?

Ho trobo increïble, el que està passant amb els presos polítics. I increïble és poc. Ho trobo pervers, cruel i inhumà. Vostès van estar al cas, ahir, de la piulada que va fer l'exconseller Josep Rull? "El fred és un dels nostres pitjors enemics. A Soto del Real, prop de la Sierra de Guadarrama, només hi ha calefacció 2 hores al dia. Les cel·les són autèntiques neveres. Molts interns ens diuen que havent dinat es fiquen directament al llit. Inaudit", deia. Inaudit, conseller? Això és molt més que inaudit. Això és crueltat. I ho és encara més si hi afegim tot el que va passar durant el trasllat, amb tants efectius, tantes sirenes i tants vehicles que semblava que traslladessin Bin Laden. I és encara més inaudit, més cruel i més desesperant si hi afegim el tracte que han rebut la majoria de presos des que són a Madrid: perquè no només els han negat l'accés al sumari de milers i milers de

“Josep Rull ho troba inaudit. Jo ho trobo inaudit, pervers, cruel i inhumà”

folis i arxius que tenen a l'ordinador (cosa que havia autoritzat el mateix Suprem), sinó que, a més a més, com explicava dilluns el president del Parlament, Roger Torrent, els han requisat les peces de roba de color groc. "Obsessió malaltissa", deia Torrent. Quins dallonses! Vostès troben normal que els hagin requisat peces de ro-

ba de color groc o fotografies de familiars dels presos perquè hi apareixien amb un laç groc? A qui coi s'encomenen, per ser tan perversos? Traslats sense cap respecte, sense res de color groc a la cel·la (realment malaltís, sí), sense fotos dels familiars, sense ordinador per consultar una causa que el mateix tribunal els ha entregat en format digital i ara amb calefacció només dues hores al dia? Però quin coi de reglament penitenciari tenen, a Espanya? I no ens enganyem: si els presos polítics passen fred, és que en passen tota la resta, i que tenen sort de tenir uns col·legues tan il·lustres que, a ells sí, algú els escolta quan es queixen. No n'hi ha prou de ser a la presó que han de passar fred? Quin coi de règim penitenciari és aquest? I quin coi de tracte és el que reben els presos de l'1-O, que, a banda de la crueltat del règim penitenciari, cada funcionari hi pot afegir la seva?

De reüll

Anna Serrano

Atac al català

La catalanofòbia s'estén lentament i irremeiablement sense que ningú ho impedeixi. En teníem una nova prova ahir, quan un dels fiscals del cas Trapero, Pedro Rubira, qüestionava la "imparcialitat i serenitat" dels magistrats catalans per assumir la causa contra l'excúpula d'Interior pel referèndum de l'1-O. "Hi pot haver imparcialitat, serenitat, si s'envia la rebel·lió i la sedició a Catalunya?", es va demanar, en una pregunta retòrica. Amb l'escàndol servit, la Fiscalia ho intentava rectificar amb una nota posterior en què reiterava la

Abans del judicial hi ha hagut molts altres col·lectius damnificats

competència de l'Audiència Nacional per jutjar el cas. A Catalunya es calcula que hi treballen uns 800 jutges. La seva professionalitat, qüestionada. És una història que es repeteix. Abans del judicial hi ha hagut molts altres col·lectius damnificats. Als professors catalans els acusen

d'adoctrinar els nens, als periodistes dels mitjans públics els assenyalen com a col·laboradors de l'independentisme, als metges els posen en dubte quan certifiquen els ferits per la repressió policial del primer d'octubre... Viure o treballar a Catalunya són motiu suficient perquè es dubti de la professionalitat d'algú, faci el que faci. Partits com el PP, Ciutadans i fins i tot el PSOE han atiat la catalanofòbia. I només va faltar l'aval del Rei a l'A por ellos perquè alguns pensin que l'atac al català és perfectament vàlid com a estratègia. O com a argument que cal prendre en consideració.

Les cares de la notícia

FISCAL DE L'AUDIENCIA NACIONAL

Pedro Rubira

Revés als jutges catalans

El fiscal ha qüestionat la imparcialitat de l'Audiència de Barcelona per jutjar -tal com preveu la llei- els delictes de sedició i rebel·lió de què s'acusa el major Trapero i la cúpula d'Interior. Pel mateix motiu es pot qüestionar la imparcialitat de l'Audiència Nacional.

PRESIDENT DEL CD TERRASSA

Jordi Cuesta

Conviccions i exemple

La decisió del Terrassa d'expulsar el seu equip sènior pels comentaris masclistes dels seus jugadors sobre l'equip femení del club, no només és encertada sinó que és una de les múltiples accions que cal fer si volem erradicar les agressions i discriminacions masclistes de la nostra societat.

COMPOSITOR

Benet Casasblancas

'Opera prima' al Liceu

El prestigiós compositor català, un dels més reconeguts internacionalment, premiat en diversos certàmens per les seves obres i interpretat per directors de prestigi tant a Europa com a Amèrica, estrena aquesta setmana la seva primera òpera al Gran Teatre del Liceu, *L'enigma di Lea*.

EDITORIAL

Els defectes d'un judici esperpèntic

■ L'agenda judicial de l'Estat espanyol contra el procés sobiranista de Catalunya continua avançant inexorable cap al seu objectiu principal, que és escarmentar els líders de l'independentisme català, dissuadir aquells que estiguin destinats a agafar-los el relleu i aplacar el moviment social que amenaça la unitat de l'Estat. Aquest marc explica la majoria de les qüestions que centren i centraran l'atenció abans i durant del judici al Tribunal Suprem, començant per la persistència de la presó preventiva incondicional i seguint per les condicions del trasllat dels presos polítics catalans, el vídeo burleta de la Guàrdia Civil, la rebuda hostil i restrictiva a les presons madrilenyes, el secretisme sobre el calendari del judici, el poc temps concedit per preparar la defensa a partir de la data i les condicions del judici, l'exclusió de testimonis i proves de la defensa, el veto als observadors internacionals, etcètera.

Denunciar les reiterades vulneracions dels drets dels encausats, el tracte injust, discriminatori o vexatori que estan rebent, i exigir que aquest judici serveixi per fer justícia i no sigui pura venjança, és necessari, sobretot, per defensar l'estat de dret, la separació de poders i la qualitat de la democràcia a l'Estat espanyol. Però les qüestions formals i procedimentals, que són l'anècdota en tot aquest procés, no ens poden eclipsar ni ens han d'apartar de la qüestió fonamental d'aquest cas, la que cal plantejar cada dia i a tot arreu, que és l'anomalia, la incompatibilitat, l'esperpent d'un estat del món democràtic que jutja uns líders polítics i socials per apel·lar al dret a l'autodeterminació, per fer un referèndum, per buscar una solució democràtica a un problema polític i, en última instància, per complir allò que s'havien compromès a fer en unes eleccions. Això no és delictes.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Se'ls queden
L'Audiència de Barcelona ordena engarjolar els antics responsables del Palau Fèlix Millet i Jordi Montull per risc de fugida i ja són a Brians 1.

10
anys

Convocar consultes
El Parlament tindrà l'última paraula per convocar consultes, tot i que l'Estat té dret a vet. El govern aprovarà el projecte les pròximes setmanes.

20
anys

Doblatge al cinema
El TSJC invalida cautelarment la capacitat sancionadora del decret de mesures de foment de l'oferta cinematogràfica doblada i subtitulada en català.

Full de ruta

David Marín

Medicaments caducats

L'extrema feblesa del govern espanyol la van representar ahir al Senat els ministres Carmen Calvo i Josep Borrell: Calvo defensant davant la dreta cavernícola espanyola que hi hagi una taula de diàleg amb el govern català, i Borrell havent-hi d'intervenir, uns minuts després, per contradir l'esperit de la intervenció de Calvo i assegurar que allò no és diàleg, sinó l'aplicació d'antiinflamatoris. Diuen que l'independentisme està dividit i és un caos d'estratègies i declaracions, però miri'n l'altre costat i es posaran les mans al cap. Cops de cec, bromes de salvapàtries ocults, i fiar-ho tot als jutges a partir d'un relat inventat. Però políticament fa temps que estan derrotats i la seva única salvació és que un dia els catalans, per art de màgia, deixin de voler tan massivament la independència.

Si una cosa hem après de la política espanyola tots aquests anys és que la fatxenderia a l'hora d'explicar les coses és inversament proporcional a la força i l'èxit polític de qui ho pronuncia, i Borrell i les seves metàfores mèdiques estan just en aquell punt de presumpció desesperada: no hi ha victòria política possible per a Espanya, i ho saben. Només la judicial i repressiva. Que pot servir per obstaculitzar i endarrerir la solució, és clar, i per donar a Espanya la falsa creença d'anar guanyant pel fet de ser capaços d'omplir un furgó policial blindat amb els representants d'almenys el 48% de la societat catalana, però això no fa desaparèixer aquesta societat ni allò que vota.

Que ahir Calvo i Borrell tornessin a insistir que qualsevol diàleg amb el govern català serà dins del marc de la Constitució demostra fins a quin punt els polítics espanyols també estan engabiats dins del furgó mental del fals constitucionalisme construït per Aznar. Una constitució és democràtica només quan té el consentiment de la societat on s'aplica. A Catalunya, les enquestes i els resultats electorals dels darrers anys demostren que aquest consentiment ha desaparegut. Ja no existeix. I això no és una infecció, senyor Borrell, sinó un problema polític de primer ordre. I imposar la Constitució per la força a una societat que no la vol no és cap medicina democràtica, sinó un autoritarisme criminal que fa emmalaltir encara més el sistema espanyol i que, d'aquí a uns anys, farà passar molta, molta vergonya, als seus hereus polítics.

Tribuna

Montse Barderi. Escriptora, filòsofa i periodista

Glòria als bons editors

De vegades passa: obres un llibre i ensopegues amb el nom de la teva editora. I són les mateixes frases d'amor i agraïment que li hauries escrit tu, i sembla increïble que algú pugui reflectir com un mirall perfecte aquell afecte que tu vius com tan particular. "A Ella, que va creure en mi", "quan Ella em va proposar aquest llibre i jo no creia que pogués fer-lo...". I aleshores ho saps tot: les trucades intempestives que s'han fet, les inseguretats que li ha transmès, com hauran treballat aquell original perquè acabi sent el llibre que ja és, l'alegria que han sentit de trobar la portada idònia, la celebració amb aquell dinar especial el dia que surt el llibre...

TOT PLEGATÉ UN PUNT d'emoció, voluptuositat, intimitat i passió tan elevada que sembla que hauria d'estar catalogat com un vici ocult, una aventura prohibida, una relació formal o un vincle exclusiu. Quants matrimonis sobreviuen amb menys passió que nosaltres!

I si superes aquella pruija, que com una urticària al tel del sentiment de possessió et comença a picar. Si ho superes ràpid i bé, dic –representa que escriure t'ha de servir per veure amb amplitud i justícia les coses–, aleshores t'adones que és així com ha de ser. Que un editor, un que ho sigui de veritat, t'ha d'incomodar prou per no alabar-te l'obra si sap que tens un llibre millor per escriure, que t'ha de fer viure cada aventura literària com si fos la primera, l'última i l'única possible, que t'ha de fer sentir que

segueixes fent alguna cosa que val la pena.

UN EDITOR HA DE DOMINAR l'ús qualitatiu del temps, no pot fer mecànicament i d'esma una feina que inclou tanta tècnica i tanta psicologia –els autors podem ser una mica paranoics, estem plens d'inseguretats, de certeses absurdes i d'exigències innecessàries–, i fer un llibre ben editat, i amb un contingut potent, tampoc. Per això cal implicar-se al mil per cent en cada projecte, llegint-se una vegada i una altra l'obra, coneixent bé l'autor i donant-li les dosis de mel i de fel necessàries per esperar-lo a créixer. Per això, en aquests moments de Netflix, d'autoedició, de lloança per les editorials petites com si fossin l'única via possible per a tenir un vincle d'amor amb el teu editor, vull reivindicar que de bons i mals editors n'hi ha a tot arreu, i els bons els reconeixers perquè en cada llibre que editin hi podràs trobar cartes d'amor camuflades entre les seves pàgines.

“Un editor t'ha d'incomodar prou per no alabar-te l'obra si sap que tens un llibre millor per escriure”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Xevi Xirgo, dues coses

■ Solidaritat amb la teva persona per l'investida de la injustícia espanyola relacionada amb aquell magnífic anunci de les vies que es bifurquen amb el títol "Vas néixer amb la capacitat de decidir. Hi renunciars?" Agrair-vos el retorn de *L'illa de Robinson*, espai antídoto a tanta xerramequeria hispana d'arreu, enyorament que també li vaig trametre, al seu dia, a Ferran Espada. Potser un nou títol de capçalera podria ser *La colònia fugida*, ara que la veu en *off* de *L'illa* no sura... encara. Per tot plegat, i moltes coses més, moltes gràcies.

JOSEP JALLÉ I ALARI
Cardedeu (Vallès Oriental)

No va ser a Jalta, va ser a Teheran

■ En El Punt Avui del 4 de febrer del 2019, en l'efemèride,

s'afirma que va ser a la Conferència de Jalta, el febrer del 1945, la primera vegada que es trobaren Stalin, Churchill i Roosevelt. Els tres mandatariers ja havien coincidit en la Conferència de Teheran, el novembre-desembre del 1943.

BENJAMÍ RODRIGO
València

Els 'progres' del Goya

■ Hi havia un temps en què la gent es podia definir de dretes o d'esquerres. Segurament en aquell temps jo m'hauria definit d'esquerres, i segurament hauria reclamat la llibertat d'expressió, humanitat pels refugiats, el dret a decidir, amnistia per als presos polítics, llibertat per a artistes empresonats... En aquella època els estudiants i els artistes eren referents, s'ho jugaven tot, però tot i així protestaven i aconseguien canviar societats i règims totalitaris. Avui en dia hi

ha gent que s'omple la boca dient que són d'esquerres. Jo els miro i, sincerament, em fan més pena que gràcia. I els Goya tan sols en són un enèsim exemple: gent rica damunt d'un escenari, ben vestida, amb catifes vermelles, que és capaç de criticar tot el que *mola* criticar però que calla quan veu que pot tenir represàlies, sigui dels polítics, sigui del seu públic, tot i que hi hagi artistes, polítics o milions de ciutadans amenaçats per l'Estat. Són els nous *progres*, la nova esquerra. I a mi em seguiran preguntant si soc d'esquerres... Que jo sàpiga, a tot l'Estat espanyol només hi ha 4 partits que han cridat activament a manifestar-se contra l'empresonament de presos polítics i exiliats: ERC, PDeCAT, CUP i Bildu. Alguns que han votat partits que fa 30 anys van ser d'esquerres han tingut la barra de preguntar-me, tot orgullosos: "Tu també ets d'esquerra, oi?" Doncs sí,

jo, al contrari que vosaltres, encara soc d'esquerres. És evident, i ho veiem cada dia, que per a la majoria dels espanyols la unitat d'Espanya justifica presoners, exiliats i segurament morts, però com que tampoc s'ha de generalitzar, diré que no tots els espanyols són iguals, encara que potser només representin el 5% d'ells. En aquest sentit, i ja acabo, destaco la dignitat de Suso del Toro amb aquest comentari sobre els Goya: "*Lo más penoso de la gala fueron los presentadores y artistas catalanes, no recordaron a los presos políticos catalanes trasladados a la cárcel madrileña. Excepto hacer chistes del exilio para que ría la corte.*" Evidentment no fa cap referència als artistes espanyols d'esquerres, d'aquests ja es dona per fet que callaran. I a mi aquests em seguiran preguntant si soc d'esquerres...

KENNETH CAPSETA NIETO
Badalona (Barcelonès)

La frase del dia

“Què faria un socialista si tingués Sánchez a la presó i Díaz a l'exili?”

Joan Tardà, DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS

Tribuna

Melcior Comes. Escriptor

Nació de soldats

Moltes de les coses que, des dels àmbits unionistes, es diuen *contra el nacionalisme* no deixen de tenir un cert sentit. És veritat que el nacionalisme ha estat una força terriblement negra, que ha donat embranzida als pitjors totalitarismes. No deixa de ser cert que amb l'excusa de la bandera, a molts països, arreu del món, s'ha fet valer la infàmia d'un *nosaltres* superior contra un *ells* a qui es vol reduir a la insignificança o a qui es mira d'esborrar amb el deliri colonial. El nacionalisme, com totes les idees polítiques, té també un costat fosc o gens democràtic; una pulsio o ànsia d'assimilació i d'uniformitat social, a la qual fan bé d'oposar-s'hi tots els que no volen quedar reduïts a ser titelles d'una identitat tancada, d'una sola llengua i d'una història que falseja la pluralitat i les mesclades. ¿Com se'n pot dir d'algú que s'oposi a aquesta forma d'assimilació? ¿D'algú que defensi una altra identitat?

EL MÓN ESTÀ PLE D'ESTATS, governats per partits poc o molt nacionalistes. El món són fronteres, banderes, institucions al servei de la gent que habita dins cada un dels sectors acolorits que fan tan divers el mapamundi. Tots els estats lluiten per defensar una cultura nacional, una llengua, una bandera sota la qual agermanen un llegat, uns símbols i unes masses que busquen sentir un cert orgull cívic de pertinença. El nacionalisme no es cura viatjant, sinó que més aviat s'accentua, perquè en el món només hi ha nacions, amb estat o sense estat, mal o ben administrades. ¿Per què ha de ser criticable que un italià se senti orgullós de ser-ho i defensi la seva llengua i identitat i història? ¿Per-ho el converteix en un nacionalista?

EN EL MÓN NO HI HA altra cosa que nacionalismes: formes d'una mentalitat que

busca fer perviure diferents cultures, institucions d'autogovern, llengües i tradicions. Al món no hi ha ciutadans del món: hi ha homes i dones que defensen el que és seu, allò que els defineix i que busquen fer perviure de la millor manera que poden. El món no expedeix documents nacionals d'identitat; ho fan els estats, tan sols.

AIXÒ ÉS ÒBVIAMENT AIXÍ. Hom no pot ridiculitzar els nacionalismes al mateix temps que alça una bandera qualsevol, doncs, almenys si pretén salvaguardar un cert sentit del ridícul. Només a Espanya podem trobar explosions d'un nacionalisme espanyol hiperbòlic, que basa gairebé la totalitat del seu discurs en enfrontar-se als “nacionalistes” (però només bascos i catalans: dels nacionalistes francesos no en diuen res, per exemple).

EL FILÒSOF FRANCÈS Bernard-Henri Lévy deia en una entrevista recent que “el nacionalisme et fa tornar idiota”, i deu tenir raó quan no s'adona de la mena de nacionalistes espanyols que l'han aconseguit embolicar perquè signi manifes-

“Davant l'opinió internacional, Espanya està quedant com un dels països més cegament nacionalistes d'Occident”

tos a favor de la seva causa. Tot nacionalisme és per definició també un antinacionalisme de sentit contrari. Per la mateixa raó que tot antinacionalista haurà d'acabar defensant un país, perquè en el món no hi ha res més que països i cultures. Qui no s'adona d'això és perquè viu a la lluna. O bé a França, on des de fa segles han après a dissimular el seu nacionalisme sota el vestit dels “drets de l'home”.

AL NACIONALISME se l'estigmatitza allà on posa en perill la cultura política dels estats, que lluiten per esborrar-lo amb nacionalismes de sentit contrari. Nacionalismes grans contra nacionalismes petits. Idees contra idees; idees que tenen exèrcits i jutges –estats– per defensar-les contra idees que només consten als llibres i a les tertúlies, a la boca incansable dels polítics o dels conferenciantes. Nacions de poetes contra nacions de soldats.

EL QUE ESTEM A PUNT de veure escenificat durant les properes setmanes no és més que un judici polític, on una cultura d'estat sent que ha de fer-se perdurable a còpia de reprimir els representants d'una idea d'emancipació nacional. Se'ls voldrà penjar un seguit d'acusacions sense fonament, basades en la idea de criminalitzar el dret d'autodeterminació dels pobles; un fet lamentable, a més, quan aquest dret s'ha provat d'exercir a través de formes pacífiques i plebiscitàries.

SE'NS DIU QUE els nostres representants van voler trencar l'estat de dret, però cada cop que s'aprova una llei que és tombada després pel Tribunal Constitucional es podria dir que passa el mateix, i cap polític ha de respondre penalment dels seus actes. L'Estat espanyol ho comença a pagar car en costos d'imatge. Davant de l'opinió internacional està quedant com un dels països més cegament nacionalistes d'Occident.

De set en set

Ignasi Riera

Un entre tants?

La gent feiner del Memorial Democràtic de Barcelona em regala un llibre que conté les memòries dels primers 39

anys de Lluís Martí Bielsa, aragonès de naixement, el 1921, ara barceloní del tot. És secretari de l'Associació Catalana d'Expresos polítics, en substitució de l'Enric Pubill, amb qui era al Teatro del Barrio del madrileny barri de Lavapiés el dia de la reestrena, al cap de tants anys i en un teatre ple de gom a gom, de l'obra sobre Miguel Hernández, que, entre d'altres, amb Marcos Ana, havien representat, clandestinament a la presó de Burgos, en dies del franquisme més negre.

El llibre, *Uno entre tantos. Memorias de un hombre con suerte*, fa que tremoli l'esquena del llop, tot i que és el relat d'algú que no fa escarafalls, ni tan sols quan redacta, amb precisió, la crònica de tota mena de tortures: al llarg d'una infància duríssima, o de qui és detingut pels esbirros franquistes, o quan descobreix que *más cornás da el hambre*, un dels fills de la memòria de tantes persones que lluitaven a favor de la llibertat i que van passar tants anys o als camps de concentració o a les presons d'un règim enverinat que odiava els que volien ser lliures. Un Martí Bielsa que va treballar sempre, i que podria fer seva la dita “Home de molts oficis, pobre segur”. Un material autobiogràfic que massa persones haurien convertit en guió de qui aspira a ser reconegut com un heroi excepcional, i que, en canvi, l'autor, que s'autoproclama “un home amb sort”, s'indigna, quan deixa el món de les presons i dels controls policials, de la grolleria del llenguatge quotidià a la capital d'aquella Catalunya que s'havia inventat la Lliga del Bon Mot.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Relator neutral a la mesa de partits

La vicepresidenta espanyola ha ofert que hi hagi un relator neutral, però no pas un mediador

Artur Mas, inhabilitat fins al febrer del 2020

El TSJC estableix que no podrà exercir cap càrrec públic fins al 23-F de l'any vinent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La justícia catalana, qües

ACUSACIÓ El fiscal de la causa contra la cúpula dels Mossos posa en dubte la "imparcialitat" dels jutges a Catalunya i la Fiscalia General de l'Estat ho suavitzza
RESPOSTA La sala de govern del TSJC replica que és "un atac molt greu"

Mayte Piulachs
BARCELONA

La judicatura i la ciutadania van entendre clarament ahir que, amb les seves preguntes retòriques, el fiscal de l'Audiència Nacional Pedro Rubira va qüestionar la "imparcialitat" dels jutges que exerceixen a Catalunya en el cas que l'Audiència Nacional acordés enviar el judici contra la cúpula dels Mossos, per les accions del 20 de setembre i l'1 d'octubre del 2017, de Madrid a un jutjat del territori català. Va ser tan diàfan que va fer empipar el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), Jesús María Barrientos, que es va mostrar "dolgut", segons fonts del TSJC, i també bona part dels prop de 800 jutges que treballen a Catalunya. A la nit, la comissió permanent de la sala de govern del TSJC, sense la signatura del president, va emetre un contundent comunicat en què qualifica d'"atac molt greu al poder judicial en conjunt i al propi sistema constitucional" les paraules del fiscal Rubira.

Barrientos no va signar l'acord perquè té assignada una causa contra els independentistes catalans i per no ser recusat, segons fonts del TSJC. "Qüestionar, per un membre del ministeri públic, en exercici de l'acció penal, la imparcialitat dels jutges i jutgesses que exerceixen a Catalunya constitueix una gravíssima irresponsabilitat de qui té per mandat constitucional i estatuari

el deure de protegir l'exercici independent i imparcial de la jurisdicció", afirma el TSJC. Hi afegeix: "El ministeri fiscal, pel seu rol que ocupa en el procés i per l'alta funció que la Constitució li encomana, no pot cedir a la demagògia, a la banalitat o a l'ofensa per la defensa dels interessos públics que representa." I clou: "Els jutges i jutgesses que exercim a Catalunya ara i sempre actuarem en compliment dels nostres deures constitucionals, entre els quals la imparcialitat ocupa un lloc molt destacat." L'associació Àgora Judicial va mostrar el seu "acord absolut" amb la posició de la sala de govern del TSJC.

Sota sospita

Per suavitzar la crispació generada, la Fiscalia de l'Audiència Nacional, a la tarda, va emetre una nota en què matisava les paraules del fiscal i assegurava que "confia en la professionalitat i la imparcialitat" dels jutges de Catalunya, i que el que es volia expressar és la "pressió" que exerceix el moviment independentista i la "fractura" social actual. El fiscal Rubira va fer aquestes afirmacions durant una vista a l'Audiència Nacional en què l'advocat Jaume Alonso-Cuevillas, defensor de l'exsecretari general d'Interior César Puig, qüestionava la competència d'aquest tribunal per jutjar-los i exigia que s'enviés la causa a Catalunya. "Hi pot haver imparcialitat i serenitat si s'envia la [causa per] rebel·lió i sedició a

El tribunal de l'Audiència Nacional, en la vista d'ahir per discutir la seva competència per jutjar la cúpula dels Mossos ■ EFE / BALLESTEROS

Catalunya? Vostès pensen que hi pot haver aquesta serenitat? Que hi pot haver aquesta imparcialitat?", va preguntar Rubira a la sala.

La fiscal general de l'Estat, María José Segarra, i el president del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) i del Tribunal Suprem, Carlos Lesmes, van trucar a Barrientos. El president del TSJC no va voler fer cap declaració pública, tot i que va expressar el seu malestar a Segarra.

L'incident d'ahir, però, mostra obertament que la fiscalia i la judicatura espanyola (com els polítics)

dubten de tot el que vingui de Catalunya, fins i tot dels seus homòlegs. Així interpreten les defenses dels independentistes catalans el fet que el difunt fiscal general de l'Estat José Manuel Maza, a finals de setembre del 2017, amb la declaració de la República catalana, ordenés que les querelles contra la Mesa del Parlament i contra el govern de Puigdemont es presentessin al Suprem i a l'Audiència Nacional, quan feia mesos que dues magistrades del TSJC investigaven el mateix. Alguns jutges es van sentir alleujats per

la tensió que –asseguren– vivien, però no pas per posar en dubte la seva professionalitat tal com ahir va verbalitzar el fiscal de la causa contra la direcció dels Mossos.

En el comunicat, el tinent fiscal i portaveu de la fiscalia a l'Audiència Nacional, Miguel Ángel Carballo, afirma que el fiscal Rubira, en la seva intervenció, va exposar "criteris objectius" per defensar la competència d'aquest tribunal contra els caps dels Mossos, i que va expressar els seus dubtes sobre dur el cas a tribunals catalans per la

suposada tensió que es viu a Catalunya. "El fiscal s'ha referit a la querella inicial de la fiscalia en què s'expressava: «També s'observa la conveniència de preservar la necessària serenitat en l'enjudiciament d'unes conductes que estan generant un sentiment de fractura social que no es pot desconèixer.» És a dir, a un "ambient de crispació que existia en la societat catalana generat des del referèndum de l'1-O".

Tot i aquest relat sobre la crispació, importat d'Espanya, la judicatura catalana queda qüestionada. ■

L'APUNT

Sospitosos habituals

Toni Dalmau

Si els catalans, embogits per la ratafia, ens vestíssim cada 11-S de núvia lagarterana (a l'estil del famós quadre de Sorolla), els espanyols *pata negra* posarien sota sospita els 1.468 habitants del bonic poble toledà de Lagartera. I si en un deliri de rauxa gastronòmica substituïssin el pa amb tomàquet per la fabada, els sospitosos serien els asturians de la *patria querida*. La cosa

no té remei. Ahir el fiscal Pedro Rubira va dubtar, en la vista a l'Audiència Nacional, que els jutges que treballen a Catalunya poguessin assumir amb "serenitat" i amb "neutralitat" el cas Trapero. Ja ho saben, senyors jutges: el relat oficial de Madrid sobre l'*infern català* és el que és. Sospitosos, humiliats i ofesos, tant és que es posin la toga com els lluentons de lagarterana.

stionada

El president del Parlament, Roger Torrent, va visitar ahir Carme Forcadell i Dolors Bassa a la presó d'Alcalá-Meco ■ ACN

El Ministeri de l'Interior ha d'aportar gran part de les proves acceptades pel TS

■ Les defenses de Junqueras, Romeva, Sánchez, Rull i Turull tornen a sol·licitar que s'ajorni el judici tres setmanes ■ Volen temps per estudiar els nous informes

M. Piulachs
BARCELONA

El penalista Jordi Pina, defensor dels exconsellers Josep Rull i Jordi Turull i de l'expresident de l'ANC i diputat de JxCat Jordi Sánchez, va tornar a demanar ahir al Tribunal Suprem que ajorni l'inici del judici, previst per dimarts vinent, almenys durant tres setmanes des que es rebí "l'abundant prova anticipada" demanada i aprovada pel tribunal divendres passat. Es tracta d'informes que s'han de confeccionar i que haurien d'estar a disposició de les parts en l'inici del judici. L'advocat Andreu van den Eynde, defensor de l'exvicepresident Oriol Junqueras i l'exconseller Raül Romeva, també va insistir ahir en l'ajornament per poder estudiar la documentació.

La majoria d'aquests informes han de ser elaborats pel Ministeri de l'Interior, ja que versen sobre

Torrent visita Forcadell i Bassa

El president del Parlament, Roger Torrent, va visitar ahir a la presó d'Alcalá-Meco l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell i l'exconsellera Dolors Bassa, totes dues d'ERC, i va assegurar que "representen la lluita feminista i la lluita sindical" i també "la voluntat d'un poble que no es rendirà ni defallirà per més que hi hagi repressió", segons l'agència ACN.

La visita va ser de poc més d'una hora, just una setmana abans de l'inici del judici con-

tra els dotze independentistes catalans al Suprem. A les portes del penal madrileny, Torrent va afirmar que les dues polítiques estan "fortes, valentes i serenes", amb "ganes que comenci el judici per poder-se explicar". I hi va afegir: "Aquest és un judici a uns drets i a unes llibertats fonamentals, perquè avui és als independentistes a qui ens toca seure al banc dels acusats, però demà poden ser feministes, antifeixistes o ecologistes."

la seguretat planificada i executada el 20 de setembre del 2017, en els escorcolls a la conselleria d'Economia, i durant el referèndum d'autodeterminació de l'1-O. Un dels quals, per exemple, és perquè la Guàrdia Civil expliqui el dispositiu policial del 20-S.

Pina també demana al Suprem que ordeni a Institucions Penitenciàries

lletrada de l'administració de justícia del jutjat d'Instrucció 13 de Barcelona, que el jutge Llàrena va protegir i va permetre que declarés amb mampara, tot i que els lletrats la veuen cada dia al jutjat.

Interrogatori, el 14

Tot i les peticions, fonts judicials indiquen que és difícil que el Suprem ajorni més el judici contra els catalans. El tribunal no ha difós un calendari perquè tot podria ballar amb les declaracions dels acusats. Es preveu que els testimonis siguin citats setmana a setmana per assegurar el seu desplaçament, ja que la majoria són de Catalunya. La previsió és que dimarts i dimecres vinent defenses i acusacions plantegin les qüestions prèvies, i que dijous, 14 de febrer, s'iniciï l'interrogatori del líder d'ERC, Oriol Junqueras. Si s'allargués, es podria habilitar divendres per no haver-se d'esperar fins al dimarts següent. ■

El TSJC i Justícia discrepen

La sala de govern del TSJC, reunida ahir, i en vista del que qualifica de "nombrosos i intolerables atacs que han estat rebent les instal·lacions judicials, que a Valls i a Cervera han impedit l'activitat judicial", va acordar "reclamar" al cos dels Mossos que procedeixi "a la protecció presencial i permanent" de totes les seues judicials i que en doni compte al president del TSJC. També va demanar a la fiscalia que actuï "perquè s'assumeixin responsabilitats penals".

El TSJC va "lamentar la

falta de condemna d'aquests fets per part de la consellera de Justícia, com a responsable de les condicions laborals dels funcionaris judicials, i dels mitjans materials que es malbaraten en actuacions de neteja". El Departament de Justícia va respondre que la consellera Ester Capella "mai ha aprovat aquest tipus d'acions". Hi van afegir que la Generalitat, com a responsable dels cent edificis judicials, ha retirat "de manera immediata" els fons llençats a les portes dels jutjats.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Calvo s'avé a dur a la mesa de partits el relator neutral

■ Nega que sigui un mediador però confia que ERC i el PDeCAT s'obrin a tramitar el pressupost ■ El PSOE ho intenta però el vet independentista també li va bé ■ Tardà diu no si no hi ha ordre a la fiscalia

David Portabella
MADRID

Pedro Sánchez es juga ser o no ser en set dies al Congrés amb la tramitació del pressupost i ha aconseguit que ERC i el PDeCAT dubtin cada dia més de si vol negociar amb ells de debò perquè no votin l'esmena a la totalitat –amb el PP i Ciutadans– o bé fer veure que hi negocia quan ja li va bé un vet independentista que el deixi sense comptes i amb un relat electoral de liderar un PSOE que no es doblega a concessions. En aquest joc d'equívocs, la vicepresidenta, Carmen Calvo, va fer ahir un pas: al marge del diàleg de governs, ofereix que hi hagi un “relator neutral” que coordini la mesa de diàleg polític de partits catalans per satisfer l'exigència independentista de tenir un mediador. “No calen mediadors ni per al govern ni per al PSOE, si de cas algú que pugui prendre nota, convocar, coordinar i faci de relator”, va dir Calvo en un intent d'arrossegar ERC a retirar l'esmena de rebuig registrada ahir i el PDeCAT a no presentar la seva esmena divendres quan expira el termini.

Si per La Moncloa hi ha un primer espai de diàleg institucional que està en un “punt cec” –segons la portaveu Isabel Celaá–, el segon espai entre partits catalans tindria ara un convidat: un relator neutral i elegit de comú acord. L'oferta de Calvo –aclarida per La Moncloa al vespre– va coincidir amb el registre al Congrés per part de Joan Tardà de l'esmena a la totalitat d'ERC anunciada el dia abans. Davant les veus que al PSOE insten els republicans a obviar presos i exiliats en favor d'uns comptes “socials” amb 2.051 milions per Catalunya, Tardà es pregunta: “Què faria qualsevol socialista si tingués Pedro Sánchez a la presó i Susana Díaz a l'exili?”

L'afany públic del PSOE

La vicepresidenta Calvo accepta assegurar un coordinador a la mesa de diàleg davant l'exigència del mediador ■ F. ALVARADO / EFE

de seduir els independentistes perquè no sumin els vots als del PP i Ciutadans el 13 de febrer –en ple judici– no és igual en privat. “Ni ens truquen”, revela Tardà. Més enllà de voler un mediador, Tardà exigia a Sánchez que “faci el gest d'instar la fiscalia a retirar les acusacions” de rebel·lió contra els presos. Tot el que ha assolit Sánchez és que l'advocat de l'Estat acusi per sedició i no per rebel·lió, perquè la fiscal María José Segarra no ha doblegat els fiscals a l'hora d'oblidar la rebel·lió. “És fals que no pot fer res. L'estatut de la fiscalia permet instar”, rebut Tardà a qui

Marlaska: “Detenim perquè no estripin la citació”

Les detencions policials del 16 de gener a Girona de setze acusats –dos alcaldes de la CUP, membres dels CDR i un fotoperiodista– pel tall de les vies a l'estació del TAV van perseguir el ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, fins a la sessió de control al govern efectuada al Senat. Davant la pregunta del senador d'ERC Quim Ayats sobre aquests fets, Marlaska sorprenia ahir justificant les detencions amb l'argument que regidors catalans han estripat el full de la citació judicial en públic en el passat.

“Recorda que un any o dos anys abans un regidor català va ser citat amb una citació judicial? I què va fer davant les càmeres? Esparracar la citació judicial. Doncs proporcionalment, potser per evitar aquests conats i més agressivitats posteriors, es va entendre que era oportú fer aquella detenció, practicar la declaració i deixar-lo en llibertat amb càrrecs”, va argumentar Marlaska al·ludint al primer tinent d'alcalde de Badalona.

El fet de justificar aquelles detencions policials adduint la desconfiança sobre què fa-

rien els afectats en cas del tràmit protocol·lari d'entregar-los una citació és l'últim episodi amb què Marlaska vol donar cobertura a arrestos que no tenien cobertura judicial. Quan el senador Ayats (ERC) va denunciar les detencions com a “desmesurades”, el ministre Marlaska va raonar que els arrestats havien actuat “amb violència” per aturar el trànsit dels trens d'alta velocitat en una “infraestructura crítica”, i va defensar un cop més que l'actuació de la policia va ser “absolutament proporcional”.

com la ministra Meritxell Batet creu que supeditar el vot al judici “està fora de tot sentit comú”. Al Senat per part d'Ignacio Cosidó (PP) –i a Twitter, per part d'Albert Rivera–, Calvo era acusada de rendir-se. “Si el diàleg [amb els independentistes] és un delictes, soc culpable i espero la meua condemna”, rebatia Calvo. Un discurs oposat al del ministre d'Afers Exteriors, Josep Borrell, que avisa que si l'avenç depèn de “condicions impossibles” com el dret a l'autodeterminació o la llibertat de presos preventius per ordre judicial

Les frases

“Què faria qualsevol socialista si tingués Sánchez a la presó i Susana Díaz a l'exili?”

Joan Tardà
PORTAVEU D'ERC AL CONGRÉS

“caldrà suspendre la teràpia de l'ibuprofèn”.

El PDeCAT vol esperar

La sospita que s'imposa a l'independentisme és que a Sánchez ja li va bé també la devolució del pressupost, perquè és més fàcil complir amb el dèficit amb el prorrogat de Rajoy i perquè els *barons* poden anar a les municipals i autonòmiques del 26 de maig amb el discurs de no cedir al “separatisme” per continuar a La Moncloa. En tot cas, el PDeCAT té l'esmena a la totalitat a punt per divendres, però vol esperar. “És evident que si en properes hores o dies s'assolís algun acord entre governs ajudaria a facilitar l'inici de la tramitació; ho desitjo perquè convé abordar el conflicte i que hi hagi pressupost”, va dir Carles Campuzano (PDeCAT). Fonts del PSOE animaven ahir a “esperar a les properes 48 hores perquè seran clau”.

Paradoxalment, el PP i Cs –que ataquen Sánchez pel fet de dependre del vot de “colpistes i *batasunos*” per seguir a La Moncloa– defensen ara el seu dret a unir els vots amb ells si és per tombar Sánchez quan el Congrés voti conjuntament les esmenes. “Cs vota amb ERC, el PDeCAT i Podem en punts concrets, però les nostres raons no tenen a veure amb la brutícia dels pactes de la presó i dels indults”, sosté Juan Carlos Girauta (Cs). ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

President, vicepresident i conselleres es reunien ahir a palau amb els grups parlamentaris del PSC, JxCat, ERC i Catalunya en Comú ■ ORIOL DURAN

El govern vol un pacte d'estat per a l'autodeterminació

■ El president Torra revela a la taula de diàleg els 21 punts que va plantejar al govern espanyol ■ Proposa que no s'amenaci amb l'article 155 i que es determinin les responsabilitats de la dictadura franquista

Xavier Miró
BARCELONA

“Cal reconèixer i fer efectiu el dret d'autodeterminació.” Aquest és el segon dels 21 punts que el govern de Quim Torra va plantejar a l'executiu de Pedro Sánchez en la reunió del 20 de desembre a Barcelona. Aquest reconeixement es faria a través d'un pacte d'estat per solucionar el conflicte que abordaria els tres principals elements de consens a Catalunya, segons l'executiu català: una proposta política que permeti als catalans decidir lliurement el seu futur, una regeneració democràtica per abordar el conflicte “sense amenaces i sense recórrer al Codi Penal”, així com la desfranquització d'Espanya, que no es pot limitar a l'exhumació de

Franco del Valle de los Caídos. Entre els punts de la proposta política, el govern català demana una mediació internacional que “faciliti una negociació en igualtat” de condicions i el compromís que es respectarà la sobirania de Catalunya sense “amençar-la amb l'aplicació de l'article 155”. Els altres dos punts són “investigar els abusos policials i econòmics contra el poble de Catalunya”, així com deixar enrere la via judicial.

Pel que fa a la regeneració democràtica, l'executiu de JxCat i ERC demana reformes que garanteixin la separació de poders i la independència judicial. Però també “posar fi a la complicitat dels cossos policials i de l'aparell judicial amb la ultradreta”. Quant a la desfranquització, l'executiu de Torra demana

Les frases

“Cal un diàleg que permeti avançar i no retòrica. S'ha de concretar el nom del relator i el pla”

Elsa Artadi
PORTAVEU DEL GOVERN CATALÀ

“Ara calen avenços concrets. Tenen capacitat d'incidir respecte a la fiscalia de l'Estat”

Sergi Sabrià
PRESIDENT DEL GRUP PARL. D'ERC

“Facilitarem el diàleg entre forces estatals, però els 21 punts no creiem que siguin un document útil”

Miquel Iceta
PRESIDENT DEL GRUP PARL. DEL PSC

Porta oberta de l'executiu als dos pressupostos

L'executiu del president Torra no dona per tancada cap porta per aprovar tant els pressupostos del govern espanyol com els de la Generalitat. La portaveu i consellera de Presidència, Elsa Artadi, va explicar després de la reunió de l'executiu que esperen que el govern de Sánchez, abans d'esgotar-se el termini d'esmenes, presenti per escrit “un calendari, uns grups de

treball i una figura neutral” per tirar endavant les converses de la mesa de partits, en què també hauria de figurar el dret a l'autodeterminació. Artadi va dir que ja han enviat una primera proposta de noms per fer aquest paper de “notari” i que estan en espera de resposta.

Quant a les negociacions amb els comuns pels compres de la Generalitat, va negar

que les converses estiguin suspeses i els va instar a tornar a seure a la taula per analitzar les propostes de fiscalitat, que no impliquen incrementar l'IRPF perquè l'impacte seria el 2021 i podria provocar “deslocalitzacions”. L'alternativa de prorrogar-los, va advertir, serà “feixuga”, perquè caldrà passar per decret llei les partides a prioritzar. ■ J.A.

na l'esclariment dels fets del franquisme, així com “la determinació de responsabilitats”. L'executiu també proposa “aïllar i denunciar els grups neofeixistes”, a més de posar fi als “privilegis derivats del franquisme”. Per fer possible la desfranquització, el govern independentista demana un debat sobre la monarquia i la nul·litat dels judicis franquistes, així com una política “efectiva” per exhumar les fosses comunes.

El president Torra, el vicepresident Aragonès i les conselleres Artadi i Capella van presentar els 21 punts als representants de JxCat, ERC, el PSC i Catalunya en Comú, però també la forma i el fons del diàleg que duen a terme amb el govern de Sánchez. Els quatre partits i el govern van lamentar la negativa reiterada de Ciutadans, el PP i la CUP per participar en la taula, i van celebrar els acords essencials d'ahir: la taula es reunirà cada mes i els equips tècnics dels partits establiran una metodologia per començar a treballar amb documents concrets. La presidenta del grup parlamentari de Catalunya en Comú, Jéssica Albiach, veu la taula catalana com un referent per al futur espai formal de diàleg amb els partits espanyols, un espai estatal al qual s'obre finalment La Moncloa després d'haver limitat les converses entre partits als de Catalunya. El líder del PSC, Miquel Iceta, explicitava ahir el suport a una taula estatal, però advertia que el document de 21 punts “no és útil per al diàleg”, tot i agrair al govern català que donés a conèixer quin és el fons i la forma de les converses amb l'executiu de Sánchez, una transparència que també va agrair Albiach.

Artadi i els diputats Batet (JxCat) i Sabrià (ERC) van deixar clar, però, que l'autodeterminació haurà de ser al centre de les converses estatals, amb la presència d'un mediador internacional que garanteixi la neutralitat. Sense això, no donaran via lliure als pressupostos estatals. Però mentre ERC exigeix també a La Moncloa que forci un canvi d'acusació de la Fiscalia General de l'Estat, Artadi (JxCat) considera “poc realista” pretendre, a hores d'ara, l'anul·lació del judici. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Mas restarà inhabilitat fins al febrer de 2020 pel 9-N

■ Pel que fa a Irene Rigau i Joana Ortega, podran tornar a exercir un càrrec públic al juliol i a l'octubre d'aquest any ■ El TSJC també insta tots tres a pagar les multes fixades en la sentència condemnatòria

Redacció
BARCELONA

La sala civil i penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha emès una interlocutòria d'execució de la sentència per la causa oberta per la celebració de la consulta del 9-N, segons la qual l'ex-president de la Generalitat Artur Mas estarà inhabilitat per a l'exercici de qualsevol càrrec públic fins al 23 de febrer de 2020. Igualment, l'exconsellera d'Ensenyament Irene Rigau i l'exvicepresidenta del govern Joana Ortega estaran en idèntica situació de suspensió fins al 23 de juliol i el 23 d'octubre d'aquest any, respectivament. La resolució també insta els tres condemnats a pagar les penes de multa que els van imposar per l'organització del procés participatiu celebrat el 2014, que puguen a 36.000 euros en el cas d'Artur Mas, a 30.000 en el de Joana Ortega i a

24.000 euros en el d'Irene Rigau.

Inicialment, concretament el març de 2017, l'expresident va ser inhabilitat per dos anys i les exconselleres a un any i sis mesos. El passat 23 de gener, però, el Tribunal Suprem va emetre una sentència que rebaixava aquestes penes després d'estimar, parcialment, els recursos presentats per les defenses. En aquest context, en la seva última interlocutòria el que fa el TSJC és establir que el període en què els tres polítics no podran ostentar cap responsabilitat pública s'ha de començar a comptar, justament, des del passat 23 de gener.

En el seu veredict de 2017, l'alt tribunal català va condemnar Artur Mas per desobediència perquè va entendre que "va pervertir" els principis de la democràcia bàsics per a la "convivència pacífica" quan va mantenir la consulta del 9-N, malgrat que

Irene Rigau, Artur Mas i Joana Ortega, en una compareixença conjunta el 2017 ■ A. PUIG

aquesta havia estat suspesa pel Constitucional. De manera paral·lela, el que va ser conseller de Presidència quan es va fer la consulta, Francesc Homs, va ser sentenciat a un any i

un mes d'inhabilitació pel Suprem, que en aquest cas és qui el va jutjar per la seva condició aleshores d'aforat perquè era diputat a les Corts. A diferència del que ha passat amb

aquest, que ja ha complert la integritat de la seva suspensió fins al punt que exercirà com a coordinador de les defenses dels exconsellers del PDeCAT en la vista que ara s'obre contra

els líders independentistes, tant Mas com Ortega i Rigau esperaven que la seva condemna fos ferma un cop es resolguessin els recursos que havien elevat. Es dona el cas que, enmig d'aquest anar i venir judicial, la que va ser vicepresidenta de la Generalitat va intentar, fins i tot, accelerar l'execució de la pena davant la possibilitat, que mai va arribar a fructificar, de presentar una eventual candidatura a l'alcaldia de Barcelona.

El president de la Gene-

La xifra

90.000

euros són les multes conjuntes que hauran de pagar Mas, Ortega i Rigau arran de la sentència del 9-N.

ralitat, Quim Torra, va ser un dels primers que va reaccionar ahir tant bon punt es va tenir confirmació del manament judicial. A través del seu compte de Twitter, va expressar el seu "rebuig" de les inhabilitacions de Mas, Rigau i Ortega per haver facilitat la celebració del 9-N. "El dret a l'autodeterminació ni es castiga ni s'inhabilita", va manifestar Torra, a l'hora que explicitava tot "el seu suport" als tres encausats. ■

La vaga s'ajorna fins al dia 21 perquè tingui més èxit

■ La Intersindical-CSC cedeix a les peticions de seccions sindicals, agents socials i afiliats

J.A.
BARCELONA

La Intersindical-CSC va decidir ahir al matí convocar la vaga general de 24 hores prevista per a aquest dijous i traslladar-la al dia 21 per garantir que tingui "més èxit i sigui una mobilització massiva". La decisió, segons van expressar fonts del sindicat republicà, es va prendre per les demandes que en els últims dies havien rebut de "part de l'afiliació, de seccions

sindicals i d'agents socials", que van expressar la necessitat de guanyar més temps per aconseguir que sigui una "vaga massiva" i inserir-la en un context de mobilitzacions per tots els drets i llibertats".

El sindicat ja havia reduït la convocatòria al dia 7 després de comunicar un preavís de tres dies coincidint amb la data en què s'especulava que començaria el judici als presos polítics (5, 6 i 7 de febrer), tot i que asseguraven que sobretot ho van fer perquè coincidís amb el setè aniversari de l'aprovació de la reforma laboral que volen derogar. En funció del "retorn" que van rebre van decidir

convocar-la només per un dia. Ara expliquen que la convocatòria ha tingut "més impacte" del que pensaven, amb l'adhesió del sindicat de l'ensenyament Ustec i el suport de diverses formacions polítiques, com ara la CUP, ERC, JxCat i entitats com per exemple Òmnium i l'ANC, a més de diversos sindicats, encara que no dels majoritaris, CCOO i la UGT. La realitat és que amb els canvis en les dates i la feina de recerca d'adhesions no s'havia tingut prou temps per organitzar una aturada i unes mobilitzacions prou coordinades.

La Intersindical-CSC assegura que no és una va-

Tall de l'AP-7 durant la vaga del 8 de novembre del 2017 convocada per la Intersindical-CSC ■ J.S.

ga per motius polítics, sinó laborals, i recorda que és la cinquena de tot un procés de mobilitzacions que venen de temps enrere, l'última el 21 de desembre amb una aturada de dues hores, però també de la que es va organitzar després de l'or-

dre d'ingrés a la presó de vuit consellers, el novembre del 2017. El president de Foment, Josep Sánchez Llibre, la considera una "vaga il·legal", un argument que, ja en la del 2017, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

(TSJC) va desestimar. Entre altres punts, el sindicat demana la derogació de la reforma laboral, la implantació d'un sou mínim català de 1.200 euros o la recuperació de les lleis socials suspeses pel Tribunal Constitucional. ■